

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

1.

— Ποιὰ νὰ εἶσαι σύ; πού σέ ἀντικρύζω πάλι,
καὶ ὅσα σκέπασε μαύρη λησμοσύνη
χαράζουν σὰν γλυκὸ φῶς στὴ γαλήνη
καὶ σβένει τῆς ψυχῆς ἡ ἀνεμοζάλη.

Κάποτε κάπου σ' εἶδα. Καὶ ἦσαν ἄλλη,
μὰ ἡ θωριά σου τὴν ἴδια λάμψη χύνει
κ' ἔχεις δόξα σου τὴν ταπεινοσύνη
κ' ἔχεις τὶς ἴδιες χάρες, τὰ ἴδια κάλλη . . .

Ἄνεϊπωτὴ χαρὰ, πλάνη τοῦ Ὀνείρου,
πού διώχνει φόβο, ταραχὴ καὶ πόνο,
τὸν ἄφτερο πόθο μου ἀναφτερόνει . . .

Τῆς Ἄβυσσος ψυχὴ, πνεῦμα τοῦ Ἀπείρου
σμίγουν ἔξω ἀπὸ τόπο κι' ἀπὸ χρόνο
καὶ ρυθμὸς παναρμόνιος μὲ κυκλόνει.

2.

— Τ' ἀστέρια τρεμοσβένουν ἕνα - ἕνα . . .
μὰ ἡ πρώτη μου καρδιά δὲν ἐνίκηθη
καὶ ἂν ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος μὲ ἀρνήθη
καὶ ἂν ἡ ἀγάπη δὲν ἔστρεξε γιὰ μένα . . .

Καὶ ἂν τώρα τὰ ὄνειρα μου εἶναι χαμένα
καὶ ἂν ξέρω πὼς εἶναι ὅλα παραμῦθι
κ' ἐξόφλησα τὴ Δόξα μὲ τὴ Λήθη . . .
μὰ ἦρθα ἐδῶ νὰ σέ βρῶ, γλυκειὰ παρθένε! .

— Νά! ἡ ὥρα τῆς χαρᾶς ἔχει σημάνει
τώρα γιὰ σέ. Στου δρόμου εἶσαι τὴν ἄκρη
καὶ ὁ πόθος σου δὲν ἦταν μάταιη πλάνη.

Ἐδῶ πόνος δὲν ζεῖ, δὲν στάζει δάκρυ . . .
φεγγοβολάει κι' ἀνθοβολάει ὁ τόπος
καὶ λησμονιέται ὁ περασμένος κόπος . . . » —

3.

— Σ' ἐσένα ξαναζεῖ μιὰ πεθαμένη
τῆς καρδιάς φλόγα, τῆς ψυχῆς ἐλπίδα.
Καὶ στὴ ζωὴ καὶ στ' ὄνειρό μου σ' εἶδα
σὰν χαρὰ μυστικὴ καὶ μαγεμένη.

Ἐκεῖ πού ἄχραντος πόθος ἀνεβαίνει
πετοῦσες σὰν οὐράνια χρυσαλλίδα,
μιὰ εἶχες τοῦ μάταιου κόσμου τὴ φροντίδα
καὶ ἦσαν ἀπὸ τῆ Μοῖρα σπαραγμένη.

Κ' ἐγώ, πού μέσα στῆς ζωῆς τὸ σάλο
δὲν εἶχα πλιά νὰ δόσω ἢ νὰ ποθήσω
τίποτε ἀπ' τὸν καημό μου πλιὸ μεγάλο . . .

ἔπρεπε νέαν ἀγάπη νὰ γνωρίσω
καὶ νὰ μάθω πὼς ἀφοῦ σ' εἶδα ἐμπρός μου
βρῆκα τὴν πλιὸ γλυκεῖα χαρὰ τοῦ κόσμου.

4.

Καμιά φορὰ δὲν εἶδα νὰ προβάλει
τόσο λαμπρὸ στά οὐράνια τὸ φεγγάρι
σὰν ἀπόψε, πού μόνη στὸ ἀκρογιάλι
στεκόσουν ταπεινὴ μὲ τόση χάρη.

Καὶ μὲ τὴ φαντασιὰ βλέπω καὶ πάλι
στὴν ψυχὴ τοῦ πρώτου Ἔρωτα τὸ ἀχνάρι . . .
τόσοι καημοὶ δὲν τὸ ἔσβησαν ἀγάλι
καὶ ὁ θάνατος δὲν τὸ ἔχει συνεπάρει.

Ὁ ἦσκιος τοῦ πόθου μου ὅλο ξεμακραίνει
καὶ ἀλύτρωτο μένει τὸ κρυφὸ λάθος,
στὴν τωρινὴ πληγὴ ζεῖ παλιὸ πάθος . . .

Καὶ τὰ συντρίμια τοῦ Καιροῦ σκορπίζω
θαρρώντας πὼς μὲ νέα φτερὰ γυρίζω
στὴν ἴδια μου ζωὴ τὴν περασμένη.

5.

Οί ἄλλες γυναῖκες σάν μὲ κολασμένα
μάτια μὲ βλέπουν, μὰ ὅταν μὲ ἀντικρίζεις
ἐσὺ γαλήνη στὴν ψυχὴ χαρίζεις
καὶ ξαστερόνουν τὰ θολὰ τὰ φρένα.

Μὲ κάνεις νὰ ξεχνῶ τὰ περασμένα,
κάθε πόθο μου κυβερνᾷς καὶ ὀρίζεις
καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι σάν ἀρχίζεις
τρέμουν τὰ στήθη ἐρωτοχτυπημένα.

Ἄπλόχαρα καὶ ἀστόλισια φαντάζουν
τοῦ κορμιοῦ, τῆς ψυχῆς, τοῦ νοῦ τὰ κάλλη
πού ἔτσι καλὰ πρώτη φορὰ ταιριάζουν.

Στῆς ἡδονῆς τὴν ὥρα τὴ μεγάλη,
κάτι βαθιὰ στὰ μάτια σου ἀναδεύει
σάν ἥσκιος μὲς στὸ φῶς πού βασιλεύει.

6.

Καμὰ χαρά, κανενας θησαυρὸς δὲν φτάνει
τῆς ἐρωτόθυμης ψυχῆς, τῆς σπαραγμένης,
πού μὲ τὴ φλόγα μιᾶς στιγμῆς ὄνειρεμένης
στὴν ἡδονὴ τῆς λαχταρίζει νὰ πεθάνει!

Πόθος κρυφὸς τὴν τρικυμὰ γαλήνη κάνει.
Στὰ βάθη ἀσβολερῆς νύχτας ἠσκιодаρμένης
βλέπει, σάν ἴλαρὸ φῶς, τῆς ἀγαπημένης
τὴ μορφὴ μὲ τῆς Δόξας τὸ λαμπρὸ στεφάνι.

Καὶ ἂν ἔδοσε πολλά, κι' ἂν πολλά φέρνει τώρα
ἢ Ἐλπίδα κι' ἄλλα θέλει καὶ ποτὲ δὲ σβένει,
ζητάει νικῆτρα νὰ διαβεῖ σὲ κάθε χώρα.

Δύναμη μεγαλόχαρη τὴν πλάση δένει
σὲ ὥρα γλυκειά, σὲ ὥρα καλή, σὲ ἀγάπης ὥρα,
πού μόνο τότε ἀξίζει μιὰ ζωὴ θλιμένη.

7.

Ἡ πέτρινη καρδιά μου ἔχει ραγίσει,
λαχτάρω μυστικὴ τὴ ζωντανεύει,
ὁ κερδισμένος πόθος μου σαλεύει
κι' ἡ ψυχὴ μου ζητάει νὰ διπλοζήσει.

Τὸ κρυφὸ μετερίζι πού εἶχα στήσει
τὸ πάτησεν ἡ Ἀγάπη καὶ γυρεύει
τὴ Σκέψη, πού ἀνυπόταχτη παλεύει,
μ' ἓνα γλυκὸ φιλί νάν τὴ νικήσει.

Καὶ μὲ φωνὴ πρωτάκουστη μοῦ λέει :
— « Δὲν εἶμ' Ἐγὼ γυναῖκα, ὅσο κι' ἂν νοιόθω
τὴ δίψα τοῦ φιλιού, ὅσο κι' ἂν σπαράζει

ἡ σάρκα μου ἀπ' τῆς ἡδονῆς τὸν πόθο . . .
Φῶς ὄνειρου στὰ μάτια μου χαράζει
κ' ἡ χαρὰ τῆς Ἰδέας γύρω μου πνέει . . . —

8.

Ψυχὴ, πού τ' Ὀνειρον ἔχει γνωρίσει,
χάρη κι' ἀντίχαρη πλιά δὲν προσμένει,
τὴ στιγμή πού ἔφυγεν ἔχει γυρίσει
καὶ γέρνει ξέγνοιαστη κ' εὐτυχισμένη.

* Ἀχρονος ἴλιγγος τὴν ἔχει ἐγγίσει,
μὲ ἀναριοπλούμιστα δεσμὰ τὴ δένει,
ἦσκιους φλογότερεμους ἔχει ἀγαπήσει
κ' εἶναι ἀκριμάτιστη καὶ φιλημένη.

Σιωπὴ βαθύπνοη καὶ βουβὴ λήθη
σὲ ἄλλην ἀπόκοσμη πλάση τὴν πῆγαν
μὲ σκοποὺς ἄπλαστους στοῦ ὕπνου τὰ βύθη.

Ξάφνου στὸ ἀπόκρυφο τῆς χαρᾶς θᾶμα,
ἐνῶ τὰ μάτια τῆς στὸ φῶς ἀνοῖγαν,
ἡ κόρη ξέσπασε σὲ πικρὸ κλᾶμα.

9.

— Πλιὸ πέρα ξέφυγες ἀπὸ τὴ Μοῖρα,
στὴν πρώτη νιότη σου τὴ ζηλεμένη,
κ' εἶσαι χαρούμενη καὶ πονεμένη
τοῦ ἄστρεχτου ὄνειρου σου νύφη καὶ χήρα.

* Ἄλλου παράδεισου μυστικὴ θύρα
νᾶμπεις, δλάνοιχτη, σὲ περιμένει,
ἀπὸ τίς πλάνες σου πλιά λυτρωμένη,
σὲ ἀγάπης ἀφθαστης ἀνθοπλημμύρα . . .

Ὁ κρίνος ὁ ἄχραντος εἶναι δικός σου . . .
 Σ' τὸν φέρνει ὁ Ἄγγελος πού ἦρθεν ἐμπρός σου
 κ' ἔχει τ' ἀνέσυρτα φτερά γυρμένα,

κ' ἔχει χαμόγελο γλυκὸ στὰ χεῖλη . . .
 Ἡ ψυχὴ ἐπάνω του βρίσκει ἀντιστύλι.
 Κ' εἶσαι γιὰ δευτέρα φορὰ παρθένα!

10.

—Νοιόθεις ἀνέλπιστη χαρὰ μεγάλη
 σὰν τὸ ἀξεθύμαστο μύρο πού χύνει
 ὁ κρίνος. Καὶ ἄμοιαστη μὲ ἀθῶα γαλήνη
 γέρνεις ἀνάλαφρα τ' ὠραῖο κεφάλι.

Τὰ δέντρα τ' ἄνθια τους ρίχνουν ἀγάλη . . .
 Γλυκὸ κελαῖδημα ξεμακρὰ σβύνει . . .
 Καημὸς ἀνθρώπινος δὲν ἔχει μείνει . . .
 Φλόγα ἐξανάγινε τῆς ζωῆς ἢ ἀθάλη.

Καὶ ἂν γοργὸς ὁ Ἄγγελος ξάφνου ἔχει φύγει,
 τὸ καλὸ τὸ ἀφραστο σοῦ ἔχει μὴνύσει,
 πόθος πρωτόφαντος τὸν παλιὸ σμίγει,

καὶ μὲ ἄλλο ἀντίκρισες βλέμμα τῆ χτίση . . .
 Ἡ χαρὰ εἶν' ἄμετρη κ' ἡ λύπη λίγη
 καὶ πρὶν δὲν ἤξερες ἂν εἶχες ζήσει!

11.

Μὲ τὰ μάτια κλειστά, λευκοντυμένη,
 γυρτὴ πάνω στὸ ἐρωτικὸ κρεβάτι,
 σὲ βλέπω σὰν νεκρὴ, σὲ ὄνειρου ἀπάτη
 πού ὄλα τ' ἀλλάζει καὶ ὄλα τὰ ὁμορφαίνει.

Σὲ ἄλλον κόσμον χαρᾶς ἀνυψῶ
 μὲ ὀλόξανθα μαλλιά, μὲ ὄψη
 ἔχεις τῆ λάμψη τοῦ μεσημερι
 ἀγνὴ ψυχὴ καὶ σάρκα κολασμ

ὦ Ἀγάπη, πού ἄλλο μυστικὸ δὲν εἶχες
 ἀράθυμος νάρθητῶ νὰ σοῦ τὸ πάρω,
 ἀποῦ τὸ ἄστρο σου ἐκύλισε κ' ἐσβύστη

μὲς στὶς χαρὲς καὶ στὶς ἐνάντιες τύχες . . .
 ἀρνήθης τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστη
 κ' ἐφιλιώθης μὲ τὸν ἐχτρὸ τὸ Χάρο!

12.

Γλυκειά πληγή μές στην καρδιά μου άγάλι
 μου άνοιξες την πρώτη φορά που σ' είδα . . .
 Ἐρθες κ' ἔφυγες και δέν θάρθεις πάλι
 νά φέρεις τή χαρά και τήν ἐλπίδα.

Μά ἔρχεσαι στῶν Ὀνειρῶν τήν άγκάλη . . .
 Στά μάτια σου ἔχεις τοῦ ἥλιου τήν άχτίδα,
 και ἄν δακρύσεις . . . φεγγοβολή μεγάλη
 διαμάντι κάνει τή δροσοσταλίδα.

Ὅραμα πλανερό, γιά πές μου τώρα
 ποῦ ταξιδεύεις; σέ ποιά ξένη χώρα
 ἐπῆγες γιά νάρθῶ κ' ἐγώ ξοπίσω;

Ποθῶ και στής ζωῆς τή στερνὴν ὥρα
 στῶν ματιῶν σου τὸ φῶς νά σιγοκλείσω
 τὰ μάτια, τὸ ἄλλο φῶς πρὶν ἀντικρίσω.

13.

— Δέν ξέρω πῶς και πότε σέ ξανοίγω
 ἀπ' τὸν Πόθο βαθιά σημαδεμένη . . .
 Σάν πνοή πλανερή και φτερωμένη
 σέ κύκλο μαγικό κρυφά σέ σμίγω.

Σ' ἔνα ἀντηλάρισμα χλομὸ και λίγο
 φαίνεσαι σάν νεράϊδα στολισμένη,
 βασίλισσα τοῦ Ὀνειρου που διαβαίνει
 γιά μιὰ στιγμή, πρὶν φτάσω ἢ μόλις φύγω.

Μιάν ὄψη μυστική σάν νάχεις πάρει
 στοὺς ἥσκιους τῆς ζωῆς, μαγεύτρα Χάρη,
 δέν φέρνεις τήν άγάπη. Μάταιος ἦχος

δέν γρικιέται στο ἀνάερο πέρασμά σου . . .
 Σάν ὑπνοφαντασιά χάνεσαι, δίχως
 νά γυρίσεις σ' ἐμέ τὸ ἀνάβλεμμά σου.

(Βενετία 1921)